

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sunt qui dicant.

Organ for Haslev Gymnasium.

Nr. 6.

Torsdag den 21. December 1916.

3. Aarg.

Det var en Eftermiddag ved Juletid.

— 0 —

Ude paa Østersøen kom en dansk Damper sejlene paa Rejse fra Stettin til en russisk Havn. Inden det blev mørkt, havde man øjnet den russiske Kyst, dog uden at faa Landkending og ude fra Søen trak det op med svære Snebyger. Kunde man naa at faa Øje paa Fyrene ved Havneindløbet, inden Snebygerne kom og skjulte dem? Ellers maatte man staa til Søs igen og ride Stormen af derude i eet, maaske flere Døgn. Fra Vest nærmede Snebygerne sig; da fik man Øje paa Fyrene, og inden Snebygerne skjulte alt, havde man naaet Havneindløbet, hvor man maatte gaa ind uden Lods, da Uvejret var for haardt for ham til at gaa ud.

En halv Time efter laa Skibet fortøjet; ingen Larm af Skruen mere, ingen Bevægelse og Slingen, alt var nu stille om

Bord; paa Land faldt Sneen, og udenfor paa Havet hørte man Stormen tude, men man selv laa sikkert i Havn. Det var en vidunderlig tryk Følelse at sidde med og senere at gaa til Køjs med, at ligge her i den trygge Havn, medens Stormen rasede derude.

En ung Mand var draget ud i Verden. Han havde haft Mod paa Livet. Han vilde ud at prøve sine Kræfter, for han havde Kræfter. Han havde faret til Søs i flere Aar og havde klaret sig, omend tit med megen Besvær, thi Sømændene tager ikke blidt paa Mennesker, for Livet tager ikke blidt paa dem. Han var gaaet i Land og prøvet sin Lykke der; han var i Amerika, den frie Aands Land, hvor man maa arbejde som Slave for at drive det til noget, og han havde prøvet baade det ene og det andet. Det var gaaet ham godt med alt til et vist Punkt, han havde ogsaa prøvet at lade sig hverve og havde tjent i flere Aar, havde udmærket sig, men nutildags bliver man ikke General paa denne Maade, man bliver højnet til Underofficer.

Saa kunde han ikke mere. Livets Tummel blev ham for stærk. Saa drog han hjem. Han var ængstelig spændt paa, hvordan de vilde tage imod ham, han havde ikke skrevet i flere Aar. Hans Øje spejded deres Ansigter; der var lutter Glæde ved at se ham. Der var Fred i Hjemmet, medens Livets Storme brusede derude.

Der var et andet Menneske.

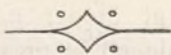
Han havde arbejdet flittigt og stadigt. Hans Arbejde havde baa- ret Frugt. Det var vokset under hans Hænder. Men med Arbejdet voksede ogsaa Bekymringerne; jo større hans Virksomhed blev, des flere havde han Ansvaret for, des flere vilde lide under det, hvis han svigtede. Det kunde han næsten ikke bære. Og der var et Menneske, som pintes af sine indre Lyster, som han gerne vilde være Herre over, og der var et Menneske som saa gerne vilde være kærlig i al sin Færd. Og han kunde ikke. Da lærte at lægge alle Bekymringer paa Gud. De spejdede Guds Ansigt, og de følte at de kunde det, naar Guds Kærlighed var saa stor, at han ikke engang sparede sin egen Søn, for at Mennesker kunde faa Fred.

Gud sendte sin Søn herved for at vi skulde frelses ved ham, for at vi kunde komme trygt i Havn ved ham, og for at vi kunde lære Guds Kærlighed i hans Ansigt. Det er ham, vi

prise og takke i Julen! For det er sandt, hvad der staar i den lille Børnesalme:

Ingen er saa tryk for Fare
som Guds lille Børneskare.

Glædelig Jul!

Vort Blad.

—o—

Mit Ideal af et Skoleblad er et Blad, der kan bringe baa-
de de sidste Nyheder fra Skolen og muntre, ironiske Artikler og
Digte, og tillige Ting af alvorligere Art, saaledes at man dog
kan sige om det „ej blot til Lyst.”

Dette Ideal har vi stræbt at virkeliggøre i „Sunt qui dicant”
og er det end ikke altid lykkedes os, saa har det dogrikke mang-
let paa god Vilje. Vi haaber derfor, Abonnterne bærer over
med os.

Men for at Bladet helt skulde svare til mit Ideal, saa skul-
de ogsaa alle Skolens Elever, i hvert Fald i de øverste Klasser,
støtte det, ikke alene ved at holde det, men ogsaa ved at levere
Artikler til det. Og paa dette Punkt har der manglet en Del her
paa Gymnasiet; vi i Redaktionen er derfor farisæriske nok til at
kaste en Del af Skylden for, at Bladet til Tider har været „tyndt”,
over paa vore Abonnter. — Vi haaber, at den nye Redaktion,
som vi forøvrigt selv vil støtte af al Magt, maa have bedre Held
med sig. Vi har nu ledet Bladet et Aar, og sevfølgelig kan det
ikke være bleven modtaget med lige stor Glæde fra alle Sider,
men vi haaber dog, at vi har tilfredsstillet de Forventninger, man
nærede til os.

Naar vi fratræder paa Grund af den „anstrængende” Eksa-
menslæsning, der venter os, gør vi det med Tak til vore Abon-
nenter og Annoncører og til Rektor for velvillig Censur og tillige
med Haab om, at det maa gaa Bladet endnu bedre i Fremtiden.

Redaktionen.

Tak!

—0—

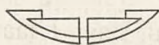
Dette Nummer af Skolebladet er det sidste, der bliver udsendt under ruværende Redaktions Ledelse, da Eksamen jo er kommet uhyggelig nær — og saa har man ikke Tid til den Slags Ekstraarbejder.

Jeg vil gerne have Lov at bringe en Tak til Bladets Redaktion, inden den nedlægger sit Arbejde. Denne Tak gælder især Tybjerg, vor dygtige Redaktør, og H. P. Nyborg, den ikke mindre dygtige Redaktionssekretær. — Det er et Slid at redigere et Blad, meget mere end de fleste tænker, og ofte er det ikke lysteligt at vide, at man inden den og den Dag skal have Stof til 10 — 12 Sider morsomme og interessante Artikler skal det være, og det er ikke let at staa for Kammeraternes Kritik i den Henseende. Jeg synes, at Skolebladet har været udmærket under denne Redaktions Ledelse, der har været mange morsomme og udmærkede Artikler, og de skyldes næsten udelukkende Tybjerg og H. P.

Der er en Ting, vi særlig maa huske paa: det er allersværest at faa sat et saadant Blad i Gang; her har vor Redaktion fra Begyndelsen af taget kraftig fat og banet Vejen, saa det for Fremtiden vil være lettere at sidde i Redaktionen for „Sunt pui dicant.”

Jeg vil haabe, at de nye Kræfter, der kommer til at arbejde ved Bladet, vil lægge lige saa meget Arbejde i det, saa vil det maaske i Fremtiden blive et af de Baand, der knytter gamle Elever til Haslev Gymnasium.

Ingeborg Davidsen.

Hvorfor?

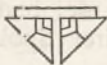
—0—

Der er meget her paa Haslev Gymnasium, som vist burde være anderledes. Der er imidlertid noget, som især falder Folk i Øjnene. Det er al den „Filmen,” Banden og raadden Tale som her føres. Det er ganske Forbløffende, hvad man kan høre og se af den Slags. Hvis man en Eftermiddag gaar ned igennem Jernbanegade, saa kan man næsten altid være sikker paa enten at se et Par alene, eller en Gruppe Drengene omkring et Par fejrede Skønheder; eller ogsaa kan man finde en saadan Forsamling inde hos Fru Bloch. Hvorfor finder dette Sted iblandt jer? Har nogen af jer mon tænkt paa, hvad det er i leger med. I har vist aldrig tænkt paa, at det er det bedste, det reneste og det ædleste i et Menneske, som Idrev Spot med.

Saa er der al den Banden og raadne Snak, som føres iblandt jer. Det er jo ganske forfærdeligt at tænke paa, at I kan føre saadan en Tale. Tænker i over hvad Skade dette kan gøre og gør i de fleste Tilfælde. Jeg tror de fleste af jer ikke vilde tage sligt i jeres Mund, hvis I tænkte paa, hvad det var I sagde. — Men det værste er at det ikke alene er de vantro af jer Kammerater; thi der findes jo desværre mange iblandt jer, som ikke har det med jer Gud og Frelser som i burde have det; men ogsaa iblandt dem af jer som vil gaa for at være Kristne, er der nogle som „filmer,“ de hører ogsaa paa, at der bandes og fortælles slete Historier, uden at de gaar eller siger det mindste til det. Til dem vil jeg sige: Det staar skidt til med jer, og det er umuligt at jeres Forhold til jeres Gud kan være som det burde være, naar I kan sige, at I ikke kan mere jer, uden I har Piger med. — Jeg tror, at der skal forandres noget, førend det bliver rigtig godt igen, hvis det nogen Sinde har været det. Ja, det er sandt, at det ikke kan mærkes paa megen af Danmarks Ungdom og ogsaa paa megen af den Ungdom, som gaar i Skole her paa Haslev Gymnasium, at der ude i Europa raser en Krig, hvis Lige man aldrig før hverken har hørt eller set og som maaske ogsaa vil strække sine Fangarme her op til vort lille Land, som har gaaet fri saa længe. Men det kan ogsaa godt være, at det ikke kunde være til nogen Skade, om der blev rusket op i os, saa at vi kunde se, hvad det var for en Smuds og Elendighed vi lever i. Man kommer først til at tænke paa sig selv og spørge: „Hvordan staar det til med dig selv? Men dernæst gaar Tankerne til de Kammerater, som lever ude i Smudset og Snavset, og man tænker uvilkaarligt: stakkels jer, som tror, at det er det bedste I er i Besiddelse af, naar I faar Lov til at bande, „filme“ og føre en beskidt Tale, og i det hele taget gøre det, som ikke er efter Guds Vilje. Hvis man ikke havde Lov til at tro paa, at Jesus Kristus havde lidt og var død for vore Synder, hvad var Livet saa? Var det saa værd at leve? Nej maa man sige; og til jer Kammerater, som endnu ikke hører Jesus Kristus til, vil jeg sige: „Opsæt det ikke; thi hvis du gør det, leger du med din Sjæls Frelse, og den er for dyr at lege med.“ Hvordan kan det være, at der ikke er flere troende Kammerater iblandt jer? Hvorfor holder de, der vil gaa for at være Kristne, ikke mere sammen.

Men jeg synes, at al den „Filmen,“ Banden og raadden Tale, som der føres her, maa og bør bort.

Jens Cederskjold.

Jul.

—0—

Jul, Jul, Jul, skingerer det gennem den kolde, skytunge Luft, som sande Indiaoerhyl, idet Kommuneskolens Børneflokk som vilde Horder stormer ud ad den store Skoleport, der nu aabner og lukker sig for sidste Gang i det gamle Aar. Jul! Jul! Jul! i den frosne Sne fra de rullende Vognhjul, fra de glidende Slædemeder og fra de forbigaaendes Fodtrin.

Jul! Jul! skingerer det ud fra de pyntede Vinduer og fra de mange glade, forventningsfulde Øjne. — Jul! Jul hviskes der, naar Vinden isnende stryger gennem de udstillede Juletræers Grene og Tøppe. Ju, Jul, Jul hviskedes der ud fra de store oplyste Villavinduer, og Jul, Jul hviskes der selv, naar Vinden peb ind gennem de utætte Døre og Vinduer paa Kvistværelserne omme i Baggaderne.

Hurra! Jul! Jul! raabte alle Børnene af fuld Hals og med den ægte barnlige Glæde, de raabte og skreg i Munden paa hverandre, talte om den Dukke og det Juletræ, de ventede sig, om de Tinsoldater, de Fæstninger, de Bøger, som „Nissen“ vilde komme med. Kun een deltog ikke i deres Glæde, kun eens Mund forblev lukket; det var en lille mager Dreng med lasede Klæder, hvorigennem man kunde skimte nøgne Knæ og Albuer, han fór gysende sammen ved hvert Vindstød, og hans Tænder klaprede af Kulde. Børnene gik hver til sit, han blev ene tilbage. Mørket var begyndt at sænke sig, og snart havde det Overtaget over Dagens Lys. Drengen stod der endnu paa samme Sted. Hvad mon der rørte sig i ham? Hvad mon han tænkte paa? En Taare rullede ned ad hans Kind og snart efterfulgtes den af flere. „De andre gik nu hjem til de lune, hyggelige Stuer og til den dejlige Mad, om en Time eller to saa vilde de gaa rundt om Juletræet, om det dejlige Træ med de mange Lys . . . og saa de mange rige Gaver; men han, hvad vilde han finde, naar han kom hjem? Kun en tør Brødskorpe og en iskold, mørk Stue og ikke nok dermed, men Skænd og Prygl vilde der vanke Tilgift.

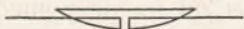
Det var begyndt at sne, og Snefuggene lagde et jævnt, rent, hvidt Lag overalt. Sneen faldt paa den grædende Dreng, der intet ænsede, men stod dybt fortvivlet, og hans Taarer randt ned over hans Ansigt og gennemvædede hans pjaltede Bluse.

Nu dukkede pludselig en Skikkelse frem i Mørket, og det var Præsten, som, medens han var ude paa sin „Vandring“, havde hørt Drengens Graad. „Hvad er der i Vejen min Dreng“, lød pludselig en mild Stemme til Drengen. Snart fik Præsten Grunden at vlde til den dybe Sorg. „Hvad siger Du til at gaa med mig hjem?“ Drengens Øjne straaledede: „Men mine Forældre?“ „Dem sender vi Bud efter,“ og ca. en Time efter var Drengen og hans Forældre samlet i Præstens lune Stue.

Paa den Aften var der tre lykkelige og glade Mennesker til

paa denne Jord; men, **Kammerater**, som denne Familie, saaledes er der Masser, som paa denne hellige Aften, hvor alle skulde være glade, lider Nød og Savn; derfor giv en Skærv til de forskellige Juleindsamlinger, giv den, stor eller lille; husk paa at mange Bække smaa gør en stor Aa, og tænk saa paa den Glæde, som Du fremkalder i manges Sind og Tanke. — Den Glæde gør Dig rigelig betalt.

Arnold Kristensen.

Et lille Genmæle.

— 0 —

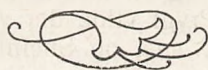
I sidste Nummer af vort Blad var der et „Forslag til en Reform“, som alle Mænd kunde betragte som et stort Gode. Der er imidlertid et „aber“ ved Sagen. Hvordan skal Pionererne stille sig overfor Overordnede, man kan nemlig ikke ohne weiter regne dem som Tilhængere af Reformen, og overfor Mennesker, som ikke har hørt Tale derom.

Vi kunde jo begynde med, at Kammeraterne undlader at hilse paa hverandre, men hvordan vilde der blive set paa en saadan Optræden paa andre Lærestalter, og hvordan vilde Mennesker, som er helt ukendte med Motiverne, stille sig til Spørgsmaalet. De vilde i Haslevitterne se en Flok uopdragne Faar (for ikke at bruge stærkere Udtryk), og det vilde ikke være med Urette.

Jeg tror, at vi fordi Skolen bærer Navnet „Indre Missions Gymnasium“ skal afholde os fra alle ydre Kendetegn, og skal undgaa at reformere og stille Forslag til Reformen, der strider mod gammel Tradition og „bon-ton“.

H. P.

Hvad er Skæbnen? — De svage Sjæles Undskyldning.

Vi har rettet Spørgsmaalet „Den ideale Lærer“ til en Del Elever og Spørgsmaalet „Den ideale Elev“ til nogle Lærere.

Den ideale Elev.

— 0 —

Den ideale Elev hungrer og tørster efter Kundskaber. Han har en Mængde Spørgsmaal til sin Lærer — ikke af den Slags, der mere fremsættes for at forhale Øjeblikket for Examinationen eller dog bringe Afveksling ind i Dagsordenen, end af egentlig Interesse for Besvarelsen — men han spørger, fordi Lærebogen

eller Lærerens Fremstilling langt fra har givet ham fyldestgørende Besked, men snarere givet ham en Mængde Gaader at undre sig over og spekulere paa, som ikke eksisterede for ham før; for ham er Lektien ikke blot „derfra og dertil“. Den arme Lærer stilles overfor Opgaver, som ikke ti vise vilde kunde overkomme, og maa naturligvis Gang paa Gang bede om Henstand med Besvarelsen. Men er det en fornuftig Mand, glæder han sig ved saaledes stadig paa ny at blive tvungen til at trænge dybere ind i sit Fag, og han generer sig heller ikke ved at vedgaa, at om dette eller hint ved han intet. Paa Examen tænker den ideale Elev vel med nogen Ængstelse, fordi han kun altfor godt ved, hvor meget der er, som han ikke vilde kunde give Besked paa, men naar Prøvens Dag kommer, vil han tænke: var det ikke andet! saa dagligdags jævne og almindelige forekom Spørgmaalene ham.

I Klassen spiller det ingen Rolle for ham at sidde forrest eller bagest, bag en bred Ryg eller uden nogensomhelst Forskansning. For skulde det engang af en eller anden Grund hænde, at ogsaa den ideale Elev var mindre godt forberedt end ellers, vil han ganske naturligt og uden at føle hverken Anger eller Brøde henvende sig til sin (fornuftige) Lærer og tale roligt med denne om, hvordan han bedst skal indhente det forsømte.

I Timen vil den ideale Elev aldrig have „ledige Stunder“ tilovers eller kende til kedsommelige og døde Øjeblikke, som han føler sig fristet til at udfylde med Allatria (o Narrestreger o. desl.) fordi han takket være sin Forberedelse og rigtignok ogsaa sit medfødte lyse, gode Hoved, er i Stand til fuldt ud at følge sin (forhaabentlig ikke blot fornuftige, men ogsaa levende og temperamentsfulde) Læreres Undervisning. Timen er gaaet, før han ved af det.

Kammeraterne ser paa den ideale Elev med temmelig Skyhed og Beundring, maaske ogsaa med en stille Smerte over ikke selv at være naaet saa vidt. Men det kunde aldrig falde den ideale Elev ind paa nogen Maade at gøre lig vigtig overfor andre. Og altid hjælpsom og tjenstvillig er han. Han har gennemgaaet Lektier 9 Gange med forskellige mindre vel funderede Kammerater, og der kommer farende endnu en, forsinket i Nød og Vaande: Kunde han ikke lige ta' og oversætte for mig, tager han den med Glæde for 10. Gang, selv om han i Grunden havde andre Ting at udrette.

Noget i den Retning, jeg her har prøvet at skildre, er de Elever, jeg er glædest for at have med at gøre.

V. D.

* * *

Der er en engelsk Digter, der jævnt og let forstaaeligt udtrykker det, som for mig vil være det ideelle:

Whatever you find to do,
Do it boys, with all your might!
Never be a little true.

Nor a little in the right.
Trifles even
Lead to heaven;
Trifles make the life of man;
So in all things,
Great or small things,
Be as thorough as you can.

Love the old, if you are young
Help the weak, if you are strong;
Keep a guard upon your tongue;
Own a fault, if you are wrong
He who falters
Twists, or alters
Little atoms when we speak
May deceive me
But, believe me
To himself he is a sneak.

Whatso'er you find to do,
Do it, then, with all your might.
Let your prayers be strong and true. —
Prayer, my lads, will keep you right
Pray in all things,
Great an small things,
Like a Christian gentleman,
And endeavour,
Now and ever,
To be as **thorough** as you can.

Oluf Sønderlund.

* * *

Den ideale Elev er i sit Hjem opmærksom og fin i Optræden, kærlig, flittig og hjælpsom og glemmer ikke at vise Taknemlighed.

Paa Skolen er d. i. E. den, der tænker, taler, lever sandt, den, der er opmærksom og pligtopfyldende i sin Gerning, som altid bærer Præg af Flid og Orden, den, der arbejder interesseret, energisk og maalbevidst for at dygtiggøre sig for Livet, for en smuk Eksamen, for at glæde sit Hjem, den, der søger at forstaa og udnytte sin Tid og lever med Bevidstheden om engang at skulle fylde en Plads i Livet, den, der blandt Kammerater er hjælpsom, venlig, munter og livlig og altid tilskyndende til det gode, afskyr og modarbejder simpel og tankeløs Tale, den, der tør være sin Overbevisning, men ogsaa sine Fejl og Mangler bekendt, den, der kendes paa rank Holdning, klare Øjne og løftet Blik, den, der elsker sit Land, sit Sprog, sit Folk og sit Flag.

Danielsen.

* * *

En Lærer er en Pumpemaskine. Ved mer eller mindre ideelle Metoder, ved mer eller mindre Arbejde er det hans Skyldighed med regelmæssige Mellemlum at pumpe visse bestemte Kvantum Kungskaber (Lektier! Prosa!) over i Eleven. (Elevopfattelse).

Var det ikke mere ideelt — fra Lærersynspunktet i hvert Fald — om Eleven selv besørgede Pumpningen? Sugede Kundskaber, malkede Lærerne for deres uhyre Mængder af Viden?

Saadan havde jeg en Elev engang.

Af en eller anden Grund skulde han i fjorten Dage lære ligesaa meget Fransk, som III G. (skulde have lært) paa $2\frac{1}{2}$ Aar. Saa klemte vi paa D. v. s. han gjorde det. Bogstaveligt. — Jeg vilde begynde med en lille Forelæsning om det franske Sprogs Historie. „Undskyld“, sagde han, „hvordan udtales det Ord?“ og saa pegede han paa det første Ord i Læsebogen. Saa var vi i Gang. „Udtales u altid som y?“ (Han fik alle Reglerne.) „Er der nogen Undtagelser?“ (Han samlede paa Undtagelser!) „Hvorfor hedder det saadan?“ Han krydsforhørte mig. Jeg havde bare at svare, udlevere hvad han forlangte. Og næste Gang mødte han op med Forklaringerne fra forrige Gang, ordnede, rubricerede, indstregede med rødt og blaat Blyant. Der var en Orden som i en Elevskuffe Søndag Morgen Kl. 9.

Saadan blev han ved alle fjorten Dage, og hver Gang han gik, sagde han naadigt: „Nu kan det vist være nok for i Dag!“ Han drak af Kundskabens Horn som en ren Thor. „En hel Klassefuld af hans Slags!“ tænkte jeg med Kuldegysninger.

Betaling saa jeg imidlertid aldrig noget til. Han interesserede sig ikke for Penge, kun for Kundskaber. Han var meget ideal.

— — Nej, den rigtig ideelle Elev gaar i den ideelle Klasse, i den ideelle Skole, hos den ideelle Rektor med hans ideelle Lærerstab. Adr.: Pædagoghjerneby i Utopia.

Men — man behøver ikke at skrive danske Stile paa 40 Sider, eller have Fingern i Luften hele Tiden, eller komme en halv Time for tidligt paa Skole hver Morgen for at ligne ham.

Man skal bare have Marchalstaven i Tornystret.

H. I. Bennick.

Den ideale Lærer.

— 0 —

Jeg er blevet opfordret til at skrive lidt om, hvordan jeg tænker mig det Menneske, jeg vilde kalde: den ideale Lærer. — Det er et Emne, der kunde siges uendeligt meget om, for det er klart, at skal man beskrive sit Ideal, har man Lov at sætte sine Fordringer højt.

Den ideale Lærer skal være meget dygtig til sine Fag og forstaa at give Eleverne Lyst og Interesse til det, de læser. Ti-

merne maa endelig ikke være kedelige, men selvfølgelig heller ikke for muntre saa det hele gaar op i „Grin.“— Læreren skal søge at lære Eleverne at kende udenfor Skolen — helst i deres Hjem, og tale med dem ikke alene om Skolesager, men prøve at være som en Ven for dem, og som de tør komme og tale om alt det, der opfylder dem. — Læreren skal selvfølgelig være et Menneske, der i Stort som i Smaat er saadan, at han er værdig til Elevernes Beundring. Han skal have Sans for det komiske, kunne give Svar paa Tiltale, ikke være hidsig og opfarende; maa selv kunne mærke, hvor langt han bør prøve at trænge ind i Elevernes Fortrolighed. Børn har megen Finfølelse og bliver let saaret, hvis der bliver taget for brutalt paa dem i den Hensende.

Den ideale Lærer bør være et levende, kristent Menneske, saa han ved hele sin Færd er et godt Vidnesbyrd for sine Elever, og saa han kan vise dem, hvor den rette Vej gaar, naar de kommer til ham med deres Tvivl og Kampe.

Dette er de vigtigste Krav, jeg stiller til den ideale Lærer.

Ingeborg Davidsen.

„Hvordan skal den ideelle Lærer være,” spørger Redaktionen. — „Høj — lille. A la Rektor eller a la Hr. Bennick.” „Nej, du forstaar jo nok, saadan aandelig talt,” siger Redaktøren. „Javel Hr. . .,” „Allright” — Men saadan helt „allright” er det nu ikke alligevel. Der er jo nemlig adskillige facta, man maa tage i Betragtning. Facta est — vi skal op til Prøveeksamen til Jul, og facta est — vi skal have Vidnesbyrd, saa man skal ikke „pille” formeget ved Lærerne inden Jul. — Naa, never mind. Om han er høj eller lille, om han er sorthaaret, rødhaaret, langhaaret eller eventuelt helt skaldet, det gør ligemeget. Redaktøren siger ogsaa det skal være aandelig talt. Javel. —

Skal han være dum? Nej! — Skal han være lærd? Nej! — Skal han være kedelig? Nej! — Skal han da eje Høflighed, Ridderlighed, Rolighed, Beskedenhed og Mildhed? — „Ja, ja, raaber „Rasmine, en lang opløben Tøs med en flatterende Skønhedsplet paa Næsen,” og en liden Smaapige, „et rent Barn,” det er vort Ideal, saa skal en Lærer være.

Haslevitiske Gymnasiaster! Hører I, hvorledes en Lærer skal se ud. — En Klud, som man kan vikle om en Finger eller stikke i Lommen. Er det et Ideal? Nej, lad os faa en mandig Lærer. Mandighed, Dygtighed, Mildhed, Strenghed indeholdes i det latinske virtus, der er en Betegnelse af Mandens Egenskaber.

Christen Weibel.

Jeg er ikke Tilhænger af „den haarde Haand”s Regimente og jeg har heller ikke tænkt paa, at nogen dansk Lærer i den nærmeste Fremtid vil indføre den Art „Slavestyre” igen. Kun den Lærer, der formaar at vinde sine Elevers Hengivenhed og Agtel-

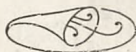
se, og som samtidig kan imponere dem ved sin Dygtighed, faar fuldt Herredømme over dem; og da kan Tøjlerne ogsaa slappes saa meget, at Gymnasiet kan danne den Forskole til Livet i Studentertiden, som det ubetinget burde være.

Mit Ideal er altsaa den Lærer, der kan køre med slappe Tøjler, uden at Tilstanden derfor bliver tøjlesløs, og som lader Eleverne gaa i Livets Skole samtidig med at de „døde” Kundskaber indproppes.

Den snusfornuftige.

Enhver, der vil frem i Verden, har sine Idealer. Enhver, der vil være Lærer, har sit Ideal i en eller flere Personligheder inden for Lærerstanden. Men vi Stakler, der ikke skal være Lærere (om man kan bruge det Udtryk), kan vanskelig forestille os en Person, der kunde opfylde de Krav som vi vilde stille til Vedkommende for at vi vilde kalde ham en ideel Personlighed. Vi kan alle straks finde en Lærers „svage Sider” og sjældent de gode; vi forstaar i det mindste aldrig at vurdere de gode Sider nok. — Jeg tror, hvis man tog de gode Sider af alle Lærere paa Haslev Gymnasium og tænkte sig en Personlighed besjælet med disse vilde man være Maalet meget nær. — Jeg vilde altsaa tænke mig en ideel Lærer som et Menneske, der var udstyret med følgende gode Egenskaber: kundskabsrig, veltalende, retskaffen, praktisk anlagt, forstaaelig for alle Elever, livlig og forstaa Spøg; han maa eje noget af det der hæver Niveaueet, løfter Tanken og varmer Sindet og give Eleven en Fornemmelse af bedre Selskab. Fra en saadan Lærers Time vil Eleven gaa med en velgørende rig Følelse.

Svend Nordentoft.

Har De hørt —

hvorfor Landmændene ikke vil være Afholdsfolk? Naa ikke, saa maa De undskyld, jeg fortæller det. Det er fordi, de saa, undskyld, undskyld, maa høre op med al — Ko — hol (d). — Ja, Undskyld.

— — —
at vi nu har Plakatsøjler i Haslev, endogsaa levende. De blev meget benyttet til at reklamere mod Øsalget. Spørg blot N — s i Ill G.

Forskelligt.

—0—

Sjoveren (staar ved et Stoppested): Er der Plads inde i Vognen?

Konduktøren: „Ja”.

Sjoveren: Jamen, hvorfor gaar de saa ikke ind og sætter dem.

Læreren : Hvornaar døde Columbus?

Eleven (efter en Pause): Død! Er han død? Jeg har ikke vidst, han har været syg!

Læreren : Hvad hedder Aes i Genetiv?

Eleven : (Svarer ikke, men ler).

Læreren : Passer ikke. Det hedder Aelius.

En Paraply er glemt i Tanker hos en Lærer med en knækket Stive og en Knap i Enden.

Plads ledig for en Lærer til at gaa i Luften med Kosteleverne.

En Gasmåske ønskes til Leje midlertidigt. Billet mrkt. „Komisk Udseende” bedes indleveret i II G.

Skotøjshuset.

Haslev største Skotøjs-Etablissement.

Enestaaende Udvalg.

Reparationer udføres prompte.

BERTZ Haslev.
Telefon 230.

**Kaffe, The,
Chokolader,
Delikatesser,
Vine & Cigarer.**

**Alt i fineste Kvaliteter, billigste
Priser anbefales**

AXEL RØBER,

Haslev.

Telefon Nr. 260 og 333.

Haslev Kiosk

ved **Alfred Møller.**

Stort Udvalg i Cigarer, Cigaretter,
Piber og Tobakker samt Postkort,
Bøger, Blade, Stokke, Portemonæer,
Cigar- og Cigaretetuis.

Telefon 270. (Samtalestation.)

**Lingeri.
Sports-Fodtøj.
Skræderforretningen
anbefales.**

Telefon 32. Haslev.

J. Jespersen = Skree.

M. Jensens Cigarforretning,

Jernbanegade, Haslev (overfor Biografteatret),
anbefales.

Stort Udvalg i fine Cigaretter
og Cigarer.

Undervisning i Tegning
samt Maling med Akvarel og Oliefarver

gives hos

Kunstmaler **M. Skov.**

Torsdag for Voksne Kl. 3. til 5. Onsdag og Fredag for Børn og
Voksne Kl. 3 til 5. For Voksne 40 Øre og Børn 25 Øre i Timen.

Dürkopp og Sleipner Cykler

er de bedste.

Dæk, Slanger, alle Reservedele billigst.

Tennis-Rachets og Bolde.

N. Johannessen. Haslev

Hjemmelavet Konfekt

anbefales, samt de fineste Chokolader, Grison, Haukeli, Lindt og Cloetta. The, Kiks og hjemmelavede Smaakager fra Karen Wulff.

E. Munch.

Tlf. 288.

Haslev.

Tlf. 288.

Den bedste Skolecykle er

Hamlet eller **Kurээр**,

da de forener Lethed og Styrke.

Alle Reparationer udføres bedst
og billigst hos

A. P. Egerrup.

Husk

Lauritz Smiths Boghandel,

Haslev. Telefon 8.

KONDITOR BLOCH.

Daglig frisklavet
Konfekt, Chokolade,
etc.

Vestergade,
Haslev.
Telefon 132.

Alfred Jensens

**Jule-
Udstilling.**

Julegaver
til enhver Pris
og for enhver Smag.